

Sweet Heart

สูตรรัก รสแซบ

รุ่งแก้ว

สูตรรักรสแซบ

แต่งโดย รุ่งเรือง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-191-6

ราคา 249 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอเจ็ดจิตต์
บรรณาธิการ	วิมลนงษ์ กอเจ็ดจิตต์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ มาตริณ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ลพวิมล พงษ์ทอง กอเจ็ดจิตต์
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประไพพร ตริสุขวรรณ
พิมพ์ที่	ออฟเซต อีเอสบี

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : สบพ.กรีนมัยด์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สบพ.กรีนมัยด์ บุกส์ ประจำฝ่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พวพว

กระทรวงวัฒนธรรม

www.greenread.com

คำนำ

การเขียนซีรี่ย์ก็มีเรื่องให้ท่านใจเหมือนกัน ทั้งที่รุ่งแก้วเป็นนักเขียนที่ไม่ได้บอกว่ามาทำอะไร เขียนได้จนคนนั้นแหละ แต่แหม มาเจอแนวเรื่องคือเรื่องต้องบอกว่ามันไม่ห่วยเลยละ แต่ก็ต้องยอมรับว่าในที่สุดก็เขียนออกมาเป็นแม่ค้าล้มค่าจอมเฮี้ยว ผู้ที่ปากจัดเป็นกรรไกร มือก็ไวปากก็ไว ชายของคิดลบเพราะความใจนักเอง ยิ่งเขียนยิ่งรักแม่ค้าล้มค่า ชื่อร้านค้าระเบิด แต่พอเปิดตัวพระเอกเข้า! ทดลองรัก ความน่ารัก และไหลลื่นตามประสานายทพทวารเสนาธิการ ซึ่งเป็นนักวางแผน ยิ่งเขียนยิ่งรัก ยิ่งเขียนยิ่งชอบ

ชีวิตเป็นสิ่งมีค่า การทำสิ่งที่ดี ตามสิ่งที่มันจึงเป็นสิ่งไม่ควรละเลย เมื่อได้เกิดมาแล้ว และมีความหวังความฝัน เราก็ควรใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ อย่าปล่อยให้มันทิ้งไปหรือเสียโอกาสในการใช้ชีวิต บางทีเราเองก็ไม่รู้จักความต้องการของตัวเองเหมือนกัน ดังนั้นสิ่งที่เราไม่ควรละเลยคือ การฟังคำตามกับตัวเองเสมอว่าเราต้องการสิ่งไหน หรือมีใครที่เรารักหรือคิดถึงถึงเป็นพิเศษ บางคนกล้าแสดงออก บางคนแสนอาย และมีหลาย คนกล้าเกินจนกลายเป็นร้ายกาจก็มี

น้ำรินรู้สึกตัวว่ารัก และอยากเป็นเจ้าของอาร์ม พี่ชายต่างสายเลือดคนดี คิดมาตลอดว่าเธอเน้นรักพี่อาร์มมากมาย แต่เมื่อมีอุปสรรคเข้ามาในชีวิตครั้งใด คนที่เธอเรียกหาและอยากใกล้คือ อัศวาร์ พี่ชายต่างสายเลือดเพียงคนเดียวที่เธอซุกซนกับเขาได้ทุกเรื่อง แม้เรื่องนั้นอัศวาร์จะเจ็บก็ตาม

รักคือรัก หากรักกันมันมีค่าตอบแทนกับหัวใจสำหรับคนมีรักแท้จริง หรือแม้จะผิดพลาดก็ตามที... สู้ครรักรสแซบไม่เพียงให้ ความสนุกสนานตามอรรถรส และแนวการเขียนของรุ่งแก้วเท่านั้น แต่มีเทดัลชีวิตสอดแทรกให้เราได้ปรับปรุงความรักของเราอยู่ในความเหมาะสม เพื่อความเอิร์ดอร่อย ไม่จืดชืดสำหรับคนใกล้หรือคนที่เรารัก... ต้องรู้จักเขาให้ดีพอ ผ่ากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมใจด้วยนะค่ะ

รุ่งแก้ว

ໂຮງກັກ ກວນໂລຢຸດ

1. ສ. ສາມາດ
2. ສ. ມາດຕະຖານ ອ. ສ.
3. ສ. ສາມາດສາມາດ
4. ສ. ສາມາດສາມາດ
5. ສ. ສາມາດສາມາດ ອ. ສ.
6. ສ. ອາດສາມາດ
7. ສ. ອາດສາມາດສາມາດ
8. ສ. ອາດສາມາດສາມາດ
9. ສ. ອາດສາມາດ
10. ສ. ອາດສາມາດ
11. ສ. ອາດສາມາດ
12. ສ. ອາດສາມາດ
13. ສ. ອາດສາມາດ
14. ສ. ອາດສາມາດ
15. ສ. ອາດສາມາດ
16. ສ. ອາດສາມາດ
17. ສ. ອາດສາມາດ
18. ສ. ອາດສາມາດ
19. ສ. ອາດສາມາດ
20. ສ. ອາດສາມາດ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

รสกลมกล่อม

เด็กหญิงร่างอ้วน หน้ากลมคางสองชั้น ส่งยิ้มหวานให้กับอาร์ม เด็กหนุ่มหน้าคมสันแฉับชายไทย ที่กำลังยื่นสูท ความทรงจำในกล้องทูลุทราห์พร้อมกับเพื่อน ๆ อีกหลายตัวให้กับตนเอง

“อ้อ...สูทสวยจังเลยพี่อาร์ม น้องหนูชอบจังเลย” เธอรีบไปกอดแบบออก “อยากได้พี่ชุดบอลสวย”

“เสื้อที่อ้อใส่ไหม” เด็กชายร่างผอม ผมสีน้ำตาล คาสีฟ้าชะโงกหน้า จากหลังพี่ชายเข้าไปบอกเอาใจ แต่เด็กหญิงตัวป้อมไม่สนใจ เธอให้ความสนใจกับพี่อาร์มที่กำลังค้อมร่างลงมาเอ่ยคำช่วยพรเธอมากกว่า

“สุดันต์วันเกิดนะน้องหนู โตเร็ว ๆ นะ”

“ขอบคุณค่ะ น้องหนูจะเป็นเจ้าสาวพี่อาร์มค่ะ” เด็กหญิงกระพุ่มมือไหว้อย่างน่ารัก

จากนั้นอาร์มซึ่งเป็นคนയാของสองหนุ่มที่ค้นร่างผอมโย่งของหลานชายคนเล็กให้เอาของขวัญ ไปให้เด็กหญิงบ้าง เด็กชายอัครวาริวิทย์กับชวบมีผมสีน้ำตาล ดวงคาสีฟ้า ผิวขาวละเอียดดูตามลัญชาติลูกเสี้ยว แม้จะเป็นน้องชายตามสายเลือดของอาร์ม แต่เด็กชายทั้งคู่กลับไม่เหมือนกันเลย อีกคนคือเด็กไทยแท้เหมือนบิดา ส่วนอัครวาริวิทย์คนแบบคุณตาชาวต่างชาติมาจากแม่เดียวกัน

อัครวาริวิทย์เข้าไปหาเด็กหญิง พร้อมกับยื่นตาลเด็ก ๆ ในตาลมีขนมครกวางเป็นวงกลมให้ เด็กชายส่งยิ้มให้อย่างจริงใจพลางทยอยยกเข้าว่า

“ไม่ต้องเอาขนมเค้กหรอก พี่อ้อเอาขนมครกมาให้แทนนะ”

“น้องจะเอาเค้ก” น้องหนูตัวกลมเบะปาก พร้อมกับทำหน้าตึงมึงหึง เธอหึงสูทใส่มือพลางยกตาลที่อัครวาริวิทย์ส่งมาให้โปะหน้าอีกฝ่ายทันที “เอาคืนไปเลย ขนมครกพี่อ้อ”

“น้องหนูทำไมทำอย่างนั้นล่ะ ไม่น่ารักเลย” สาวสวยดึงลูกสาวไปสั่งสอน เด็กหญิงจึงท้อปากกลมหน้าดูมขมขระมองเด็กชายหน้าป็นอนขนม อีกฝ่ายที่ยัง

มีแต่ใจส่งชนมครกจากใบหน้าของตนมาให้น้องหนูกิน ซึ่งเธอก็รับไปกินต่อ

“อ้าว...” ผู้ใหญ่ห้าคนหัวเราะชอบใจ กับการกระทำอันไร้เสียงสาขของน้ำริน

ความสนิทสนมกลมเกลียวของสองครอบครัวนี้เริ่มมาช้านาน และไม่เปลี่ยนแปลง รวบรวมว่าพวกเขาเป็นญาติสนิท นั่นเพราะแม่ที่จริงแล้วกำนันมุขิต พ่อของน้ำรินหรือ ‘ลูกหนู’ เป็นเด็กกำพร้าเมื่อเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น คุณย่าซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่ครอบครัวกำนันมุขิตให้ความนับถือ ได้รับอุปการะในฐานะผู้ปกครอง บิดามารดาของกำนันทิ้งมรดกเอาไว้ให้ เป็นที่ดินหลายร้อยไร่ และทรัพย์สินอื่น ๆ มากมาย แต่ตัวของกำนันเด็กเกินกว่าจะดูแลตัวเอง คุณย่าจึงเลี้ยงเหมือนลูก เเทมมากที่ส่งไปเรียนไกลๆ เพื่อตัดนิสัย จนกระทั่งโตจนรับผิดชอบได้จึงได้กลับมาตั้งตัว

เมื่อกำนันมุขิตมีลูกสาวคือน้ำริน คุณย่าอาก็เลี้ยงมาตลอด พ่อพ่อแม่ว่างก็มารับกลับไปบ้าน กำนันกับภรรยาเคยเปรยๆ กับครอบครัวนี้เอาไว้ว่า พวกท่านไม่ก็ดชวางในเรื่องความรัก ยิ่งเคยล้อกันเลยว่าจะให้ให้น้ำรินเป็นเจ้าสาวคนใดคนหนึ่งในสองหนุ่ม ซึ่งเด็กหญิงเลือกที่อาร์ม หนุ่มน้อยท่าทางคมเข้มแบบไทยแท้ แทนที่จะเลือกอีลลวาร์ทหนุ่มลูกเลี้ยงที่ทอดแบบมาจากจากทางคุณตาซึ่งเป็นคนอเมริกันที่ได้ภรรยาไทยอยู่ภาคอีสาน

สมัยหนุ่ม ๆ คุณอนันต์ผู้เป็นบิดาของลูกชายทั้งสองไปรับราชการอยู่ที่โคราชและได้รู้จักชอยพอกับนางงามกาชาดของโคราช ซึ่งก็คือแอนนา หรือ ‘แม่แจ่ม’ ที่น้ำรินรักเหมือนแม่แท้ๆ อีกคน และชอบตัวกันลงมาอยู่ที่ลพบุรี หลังจากได้ย้ายกลับมาบ้านเกิด ตอนนั้นกำลังเริ่มจับธุรกิจเห็นรายได้ให้ครอบครัวให้มากยิ่งขึ้น

“แม่แจ่มสวยจัง ปะป้าก็สวย” น้ำรินชื่นชมบิดามารดาของสองหนุ่มน้อย เธอไม่รู้จักคำว่าหล่อ เห็นใครดูก็บอกที่ ‘สวย’ หมด “ที่อาร์มสวยที่อีลลไม่สวย”

“ที่อีลลหล่อต่างหาก” เด็กชายมากวัยกว่าสามปีเสียง

“แม่แจ่มมา ที่อีลลไม่สวยเนอะ” เด็กหญิงเอ่ยตอบเาะกับมารดาของ

สองหนุ่ม โดยไม่เคยแยกว่าใครคือผู้ให้กำเนิดที่แท้จริง เพราะบิดาต้องทำงานหนักไม่ต่างจากมารดาเพื่อสร้างครอบครัวให้เป็นปึกแผ่น ยิ่งงานมาก น้ำรินจึงต้องมาอยู่บ้านของคุณย่าออร์ ผู้ให้กำเนิดกลับเมื่อไหร่จึงมารับเลี้ยงที่ หรือไม่ก็เป็นโอกาสสำคัญอย่างวันเกิดของเด็กหญิง

บ้านสวนของน้ำรินได้รับการต่อเติมจากเรือนไม้ มาเป็นบ้านก่ออิฐถือปูนทรงทันสมัย ขณะที่เรือนไทยหลังใหญ่ของคุณย่าออร์ ก็ต่อเติมเพิ่มขึ้นไปอีกหลังหลัง เล็ก ๆ ไม่เคยรู้ว่าทำไมต้องมีบ้านใหม่หลังใหญ่ แต่ผู้ใหญ่รับรู้ดีว่านั่นคือสิ่งก่อสร้างที่บ่งบอกฐานะที่มั่นคง และเพื่อให้สังคมนับหน้าถือตามากขึ้น

เวลาผ่านไปอีกหลายปี แต่ความล้มพินทุ์ของสองครอบครัวก็ยังคงแผ่เนืองยวคั้งเดิม

บ้านทรงไทยราคาหลายสิบล้านบาทของคุณย่าออร์ กลางเรือนจะปล่อยเป็นลานโล่งสำหรับทำกิจกรรมกลางแจ้งได้ตามความนิยมของผู้ที่มีเรือนไทยดีด เข้าไปไม่ถึงไม้สักยาวตัวโปรดของคุณย่าออร์อยู่ แต่คนในบ้านนิยมนั่งพักผ่อนที่สนามหญ้ามากกว่าจะให้ทำนุลุกมานั่งเก้าอี้แบบสากล เว้นแต่ว่าหากคุณย่าออร์ก่อน คนในครอบครัวจะนั่งสนามหญ้าที่สุพรรณที่ท่าจากไม้ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณมุขรับลม

เวลานั้นที่นั่งไม้สักแข็งแรงนั้น คุณย่าออร์วัยแปดสิบปีที่นั่งกึ่งนอนอิงหมอนสามเหลี่ยม มีลูกสะใภ้ซึ่งเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน นั่งสนามหญ้าเป็นเพื่อนอยู่ที่พื้นไม้สักดี ๆ แอ่นานนั้นมือประจักษ์หน้าตาและผิวพรรณออกไปทางเชื้อชาติของบิดามากทีเดียว แต่ผิวสวยไม่ตกกระ ดวงตาดีฟ้าเปล่งประกาย

ในระหว่างที่สองหญิงต่างวัยกำลังคุยกันอย่างออกรสอยู่นั้น สาวน้อยวัยสิบสี่ปีก็พาช่างล่าสัตว์ น้ำหนักทกทิบห้า สุนัขร้อยทก ทิบสามเดินขึ้นบันได มาพร้อมกับพานใส่พวงมาลัยดอกไม้ซึ่งร้อยมาเองกับมือ รูปทรงมาลัยมะลิใหญ่และบิด เบี้ยวไร้ความงาม ทว่าเจ้าตัวหึ่งพอใจกับผลงานของตนเองยิ่งนัก

ทั้งสองมองร่างใหญ่ของคุณย่าออร์แก่แก้มป่อง ตักเป็ยสองข้างประคองพานพวงมาลัยร้อยเข้ามาหา ก่อนที่ย่าออร์จะหักทวยอย่างเอื้อเอ็นดู

“ถือพานอะไรมาน้องหนู”

“วันแม่ค่ะคุณย่า แม่แพม่ม น้องหนูร้อยมาลัยมากราบค่ะ” พูดยกเด็กสาวร่างป้อมก็ทรุด คิ้วลงเดินช้า หรือมันไประคองพานดอกไม้เข้าไปหาผู้ใหญ่ทั้งสอง แต่ด้วยความไม่เคยชินทำให้ลูเก็ๆ กังๆ จนเกือบจะคะมำไปข้างหน้าพร้อมกับพานดอกไม้ แต่ก็ลืมหลับได้ และเมื่อเห็นหญิงมาลัยบนพานท่าที่จะหล่นลงพื้น เด็กรุ่นสาวก็คว้าท้มบด้วยมืออูมๆ ของตนเองเอาไว้ได้ทัน

“ค่อยๆ น้องหนู ย่าไม่รีบ / แม่แพม่มก็ไม่รีบ” แม่แพม่มกับย่าอรเดือน เด็กสาวออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

‘น้องหนู’ แต่ตัวใหญ่เกือบเท่า ‘แม่แพม่ม’ ยิ้มคาบคอด เพราะแก้มป่องๆ ของเธอกินเนื้อที่ไปหมด จมูกโค้งพลอยโตนแก้มตึงให้ดูเหมือนคนตึงทัก มีแค่ขนตาที่ยาววงขนตามปกติ ส่วนคอตองขึ้นทำให้ลูตั้น เธอทยิบมาลัยพวงแรกจากพาน และ คลานไปที่ตรงหน้าคุณย่า พูดยิงสูงวัยจึงลุกขึ้นนั่งค้อมหลัง วางมือมาให้สาวน้อยแก้มโตได้ทำพิธีกราบไหว้ ซึ่งทำเป็นประจำทุกปี แล้วก็มีเสียงคุ้นเคยดังรบทวนมาทุกปีเช่นกันว่า

“คนมีแม่อุปถัมภ์เยอะกึ่งละ เวียนไหว้ครบทั้งหมู่บ้าน”

“ไอ้พี่อัลบ้า” น้ำรินหรือ ‘น้องหนู’ ทำปากขมขมบิบต่อว่าอีถาวร แต่เด็กหนุ่มในชุดนักเรียนเตรียมทหารชั้นปีสองก็ไม่สนใจ เขาเดินเข้าเข้าไปนั่งใกล้มารดา ขณะที่พี่ชายคนโตเดินไปใกล้ และค่อยทรุดคิ้วลงไหว้สองผู้ใหญ่ตามกิริยามารยาทที่ได้อบรมมา ก่อนที่จะนั่งฟังเด็กสาวตัวโตอวยพรคุณย่าของคุณ

“ขอให้คุณย่ามีอายุยืนนานเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้น้องหนูนานๆ นะคะคุณย่า”

“สมพรปากนะลูกนะ ย่าก็ขอให้น้องหนูเป็นเด็กดีไม่มีคือไม่ขนะลูกนะ...” ยังไม่ทันที่หญิงสูงวัยจะพูดยก ทลานชายคนเล็กก็เอ่ยสอดขึ้น

“คุณย่าให้พรน้องว่า ต้องคือต้องชนหรือครับ อัลได้ยื่น”

“นี่...หัดแคะทูนึงนะพี่อัล” เด็กรุ่นสาวร่างใหญ่หันไปเอาเรื่องคู่ปรับของตน และปรับเปลี่ยนเป็นยิ้มสวยให้ชายหนุ่มหน้าเข้มสมชายไทยแท้ พี่ชายคนโตซึ่งเธอหมายมั่นปั้นมือต้องเป็นเจ้าสาวของเขา “พี่อาร์มมาแล้วหรือคะ เคียว

น้องหนูกราบแม่แพม่ม แล้วจะกราบพี่อาร์มด้วยนะคะ”

“วันแม่ ไม่ใช่วันรวมญาติ” อีลวารีขจัดคำ แต่น้ำรินทำเป็นไม่สนใจ เธอถือพวงมาลัยอีกพวงเข้าไปกราบคุณแอนนา แต่ระหว่างที่คลานเข้าไป เธอกระแทกหัวเข้าไปด้านข้างของหนุ่มอีลวารี จนอีกฝ่ายเสียหลักตกลงไปกับพี่ชาย ซึ่งฝ่ายนี้ก็รับประคองไว้ได้ตามสัญชาตญาณ

“ขอให้แม่แพม่ม อายุยืนนานหลายร้อยปีนะคะ จะได้รักน้องหนูคุ้มครองน้องหนูนานๆ” น้ำรินอวยพรคุณแอนนาที่เธอหลงรักมาตั้งแต่เด็ก เพราะชอบความสวยเหมือนแพม่ม จึงเรียกแม่แพม่มจนติดปาก

“ขอบใจนะน้องหนู ขอให้น้องหนูน่ารัก อย่างนี้ไปตลอดนะลูกนะ” ทหญิงวัยกลางคนอวยพร หลางกั่มลงไปทอมแก้มอูมซึ่งเอียงให้ทั้งสองข้างอย่างเอาใจก่อนจะเอ่ยตาม “แล้วคุณพ่อกับคุณแม่ล่ะ”

“ยังอยู่จนผู้ว่าคะแม่แพม่ม น้องหนูทูลับมาก่อน”

เมื่อเห็นสองผู้ใหญ่ยกมาลัยของตนขึ้นมาคม น้ำรินก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความภูมิใจ อีลวารีอดปากไม่อยู่ จึงกระแะกระแหนความซึ้งเทว้ของมาลัยมะลิร้อย

“ยังกะไม่ได้ใช้เข็มเดียวกันร้อย บิดเบี้ยวเป็นทางรถไฟเลย”

“จ้ะเหอ...” น้ำรินใช้ศอกกดลับจุ่มคู่ปรับ อีลวารีหลบไม่ทันเจ็บจุดลงไปนอนทุ้มท้องร้องโอย คุณย่าอรจึงต่อว่า

“คนปากเสียก็ ต้องโศกอย่างนี้ คนเขามีน้ำใจอุตุคำที่สั่งใจทำ แม่ไม่สวยงามแต่ทำด้วยใจ สวยกว่านักร้อยอันลับขึงเดียวอีกคุ้มมัย”

“ขอบคุณคะคุณย่า” เจ้าของมาลัยยิ้มเป็นที่มีคนชมมาลัยของคุณ

“ทอมมัยศรีกับคุณย่า...ร้อยดอกมะลิชะกิลิบซ่า” อีลวารียื่นมือไปขอมมาลัยพวงนี้มาจากหญิงสูงวัย ซึ่งทำนด่งมาให้ น้ำรินขมขมมองอีลวารีซึ่งคมแล้วไม่ว่าอะไรแต่เก็บใส่กระเป๋าสื่อ เด็กกุ่นดาวจึงโหมเข้าไปแย่งชิงทันที

“เอามาซะพี่อีด นี่ของคุณย่านะ ไม่ใช่ของพี่อีด”

อีลวารีมุศลุกหนีไปทั้งนั้นโต น้ำรินจึงรีบวิ่งตีกๆ ตามไป แต่เมื่อเห็นดาวสวยคนหนึ่งเดินขึ้นมาข้างบน คนทั้งสองก็ตั้งกับทฤษฎีท อารัมมองเห็น

หญิงสาวคนนั้นพอตีจิ้งเหลนหักท่าย

“อ้าว ผีกลอนจบแล้วหรือ”

“วันนี้วันแม่ค่ะ ท่าก็จก ธรรมครึ่งวัน”

เมื่อเห็นท่าทางของคนทีชื่อ ‘อ้าว’ กับที่อาร์มหลุดลอดของคน น้ำรินที่กำลังทนางอง่าก็เลิกตามอ้อวาร์ แต่กลับไปนั่งขัดสมาธิใกล้กับอาร์ม เพื่อกันง่าสาวผู้มีกิริยามารยาทงาม ย่าอวาร์จึงสะทกตลก สะใจให้พ่ายยั่วตัวแสบออกไป แต่คุณแอนนาหัวใจเด็กสาวว่าซึ่งชอบลูกชายคนโตอยู่แล้วจึงไม่ว่าอะไร

“สวัสดิ์ค่ะคุณย่า สวัสดิ์ค่ะคุณแม่” อ้าวเดินเข้าเข้าไปกราบคุณย่า หญิงสูงวัยจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ไหว้พระเถอะ ชับชมาไกลเหมือนกันนะ”

“พอดีมีเด็กเขาขอให้มาส่ง เขาบอกว่าบ้านอยู่แถวนี้ อ้าวเลยแวะมาทาบคุณย่ากับคุณแม่ในวันแม่ด้วยค่ะ” หญิงสาวบอกเสียงเรียบ

“เจริญสุขเถอะนะ คอยกันตามล่าหิ้งท่มๆ สาวๆ ตึกว่ามัย น่องทนูไม่ไปสุข ของกินในครัวกับที่อ้อลหรืออ้อก” คุณย่าพยายามกั้นน้ำรินออกไปจากบริเวณนั้นเพื่อรักษาสามารถยาทแทนตึกสาว แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมรับรู้ เหยยยังคงนั่งเป็นจระเข้ (ตัวอ้วนๆ) ขวางคลองพร้อมกับเอ่ยบอก

“น่องทนูคิดขิงที่อาร์มนี่นา อยากรุยกะที่อาร์ม เสียพรุ่งนี้น่องทนูต้องเข้าค่าย”

“ที่อ้าวไปสุขปลาหมึกครับ ผมมีบ่ออนุบาลปลาทองด้วย” อ้อวาร์เป็นคนชวนสาวรุ่นที่ซึ่งเคยเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับพี่ชายของเขาออกไปที่อื่น เพื่อเปิดโอกาสให้คู่ปรับของเขาอยู่กับพี่ชาย “อ้อเคยอ่านบทความของที่อ้าวที่เขียนเรื่องปลาทอง อ้อชอบมากเลยครับ”

“เอ่อ!” อ้าวทำท่าลังเลจนมือตูกท่มรุ่นน่องคะยั้นคะยอทนักเข้ ก็เลยตอบตกลง “ก็ได้อ่ะ”

ย่าอวาร์มองหลานชายคนเล็ก หลางค้ายทหน้าอย่างระอาที่อีกฝ่ายแยกสาวรุ่นที่ลงไปสุขบ่อปลาจนได้ฯ ขณะที่น้ำรินนั้น เมื่อศ้ตรูหัวใจลงจาก เรือไปแล้วเธอก็เอ่ยตามชายท่มรุ่นพี่ทันที

“พี่อาร์มไม่กลับบ้านตั้งเดือน ไม่คิดถึงคุณย่ากับแม่แพ่ม่มหรือใจ ควงสาวหรือเปล่าเนี่ย”

“ถ้าอย่างนั้นไปไหนซะ ไปดูของว่างมารับแขกกันที่โต๊ะข้างล่างดีกว่าไป”

“ไม่ต้องกินกับแขกไม่ได้หรือพี่อาร์ม ทินกะน้องหนูสองคนได้เปล่า”
น้ำรินย่อคอรอง อาร์มได้ยินดังนั้นจึงเอ่ยดู

“ไม่สินะ เราเป็นเจ้าของบ้านต้องรับแขก”

“ที่พี่อัลเซารับไปแล้วนี่ ให้อัลเซารักษาที่เจ้าของบ้านไปเลย” เด็กสาวเอ่ยบอกด้วยท่าทางไม่ค่อย สบอารมณ์สักเท่าไร จึงถูกอาร์มดูเอา

“ไม่ได้ อย่างนี้ไม่น่ารักเลยม๊วย”

“ถ้าอย่างนั้นน้องหนูไปช่วยพี่อาร์มดีกว่าจะได้น่ารัก...เนอะ” น้ำรินรับคำอาร์มอย่างว่าง่าย ซึ่งช่างแตกต่างจากอัลเซาริที่เป็นไม้เบื่อไม้มาสำหรับเธอยิ่งนัก

ในครัวใหญ่บนเรือนไทย มีเครื่องใช้ไม้สอยทันสมัย เด็กรับใช้บนเรือนกำลังทำความสะอาดชามชอกตู้ น้ำรินเข้าไปเปิดตู้เย็น ตู้กับข้าวด้วยความคุ้นเคย เพราะถ้าว่างเธอจะมาช่วยคุณแอนนารักษากับข้าวทั้งอาหารไทย และฝรั่ง ส่วนมารดาของเธอนั้นทำหน้าที่ดูแลสังคม โดยต้องไปกับผู้เป็นบิดา ซึ่งเป็นคนกว้างขวางอย่างที่นักการเมืองต้องเกรงใจ

ในเวลาต่อมา หนุ่มสาวทั้งสองได้นั่งกันที่โต๊ะชุดรับแขกได้ร่วมไม้ฉันต่าง น้ำรินลึกลงมได้ปากไม่ยั้ง ไม่นานก็อิม จนพุงที่กางอยู่แล้วกางออกไปอีก อาร์มเห็นดังนั้น จึงอิมออกมาอย่างเอ็นดูก่อนเอ่ยตามด้วยลิ้นน้ำเปื้อนอิม

“เอาอีกม๊วย...เสียวไฟให้เด็กขึ้นไปดักไฟอีกสองจาน”

“ไม่ไหวแล้วค่ะพี่อาร์ม...อิมแปล้เลย สงสัยวันนี้คงจะไม่ทานข้าวเย็นแล้วละค่ะ น้องหนูไปเดินเล่นดีกว่า” หุตจบ น้ำรินก็ลุกขึ้นแต่แอบหยิบส้มจิ้มผลไม้ซึ่งเป็นสเนลลอย่างดีติดมือไปด้วย

เด็กสาวเดินลงจากเรือนไปยังลานกว้างหน้าบ้าน ซึ่งด้านหนึ่งใช้เป็น

ที่จอตต สายตาลอกแฉกเหลือบมองไปโดยรอบสังเกตดูว่ามีใครเห็นการกระทำของคณหรือไม่ เมื่อไม่มีใครแล้วก็ค่อยๆ ย่องไปที่รถของอิว เธอทรุดตัวลงนั่งยองๆ หลางดึงด้อมออกมาบิดให้เป็นเกลียว เพื่อเตรียมจะเล่นงานศัตรูหัวใจ แต่ยังไม่ที่จะลงมือ เสียงคุเบาๆ ดังมาจากอัลวาร์ ซึ่งแอบตามมาอย่างเงียบกริบที่ ค้างชั้น

“ยัยคนไม่มีสมอง คิดจะเจาะลมยางเขาหรือไง”

“ก็ไอสิ อยากรู้นวายุกับพี่อาร์มของน้องทำไม ปล่อยลมให้แบน แต่คิดแต่จะได้ใช้ไม่ต้องมาอีก”

“พอปล่อยยางเขา พี่อาร์มก็ล่องไปส่ง ทีนี้ละจะหาเรื่องอะไรคิดรถเขาไปไม่ทราบ”

“ก็มันซัดใจเนี่ย คนยังมีเวลาน้อยๆ อยู่ ต้องซัดเสียแทนนามหัวใจโดยเร็ว น้องจะได้ครองพี่อาร์มคนเดียว” ตอบแล้วหาทางคิดแก้งศัตรูหัวใจ

“ยัยยักษ์ คิดแต่เรื่องร้ายๆ”

“เอ๊ะ...พี่อัล เรื่องอะไรมาค่าน้อง...สูติ” น้ำรินชี้ให้ดูสภาพของหนุ่มสาวนั่งสนทนากัน อัลวาร์จึงเขกศีรษะอีกฝ่าย ก่อนจะสั่งสอนไปว่า

“เขานั่งคุยกัน...ไม่ได้นั่งกอดกันซักหน่อย”

“ทำไมต้องพูดค่านั่งกอดช่วยอะพี่อัล มันแสดงใจนะ” เด็กสาวเอ่ยเสียงเซียว อีกฝ่ายจึงย่นตาม

“แล้วจะให้พูดว่าไงละ”

“...” น้ำรินไม่สนใจที่จะตอบคำถามนั้นของอัลวาร์ เธอทำท่าเหมือนกับครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ ซึ่งพอคิดออกก็เผยยิ้มเห็นขมก้นที่

“เค้าจะส่งจดหมายสนทนาก็ให้ดาว ๆ ของพี่อาร์ม จะได้ไม่มีใครมายุ่งกับว่าที่เจ้าสาวของน้องหนูอีก”

“นับวันน้องหนูเหมือน ‘นั่งสามนักขา’ น้องสาวหคกัณฐ์ เข้าไปทุกทีแล้วนะ คิสิวิธิการร้ายจากแบบนี้ออกมาได้ยังไงกันนะ” เด็กหนุ่มคิดว่าดาวน้อยคู่อรุ จึงตูกอีกฝ่ายฮาดะวาคไล่

“ไอพี่อัลบ้า ๆ ๆ ๆ” ซาดคำ น้ำรินใช้ทำเป็นนุปรตของอิวคังปิง อย่างดีม

ตัว อัดวารีต้องรีบพาอีกฝ่ายหลบไม่ให้คนอื่นเห็น พอหันสายตาคคนอื่นแล้ว จึง
ผลัดอีกฝ่ายจนเสียหลักทงายหลัง กระ โปรงนัก เรียนเปิดหีบ เด็กหนุ่มจึงรีบ
เบือนหน้าหนี ไม่มองว่ามีอะไรของเด็กสาวร่างป้อมออกมาอวดสายตาบ้าง แต่
น้ำรินกลับไม่ได้รู้สึกผิดปกติหรือต้องอาย เธอกระโจนเข้าไปได้หุบอีกฝ่าย ซึ่ง
รับวิ่งหนีโดยเร็ว เสียงตะโกนแข่งกันดังปาวๆ

“จับกันไว้ให้บาทหนึ่ง ไอ้ยักษ์ใหญ่”

“พี่อัล แน่จริงอย่าหนีสิ” ยิงวิ่งตาม เด็กสาวก็ไม่โท่ ทั้งๆ ที่เธอก็เป็น
นักกีฬาประจำโรงเรียน แต่เมื่อต้องวิ่งไล่ตามอัดวารีที่มีความสูงมาครฐานฝรั่ง
ที่ไร เธอไม่เคยวิ่งทันหรือวิ่งไล่ทันเท่าอีกฝ่าย ซึ่งเยาะเย้ยให้วิ่งตามจนมีค้ำ
ทาตัวกันไม่เจอ ต้องกลับบ้านใครบ้านมันทุกทีไป

เช้าวันหนึ่งน้ำรินในชุดออร์มก็ได้วิ่งเหยาะๆ ไปตามถนนลูกรัง ผ่านสวน
ของตนเองและสวนบ้านคุณอนันต์ แต่มาถึงกลางทางเธอก็หยุดวิ่งอย่างกะทันหัน
เมื่อได้ยินเสียงพูดคุ้ยแ่วๆ มาจากคลองชลประทานหลังบ้าน เด็กสาวร่างใหญ่
จึงเปลี่ยนจากการวิ่งเป็นการย่อง เพราะอยากรู้ว่าใครกันที่กำลังพูดคุ้ยกันอยู่

“จะไปไซ้ โมยปลาทุที่ไทมเมอว่วน” เสียงแซวดังมาจากเด็กหนุ่มในชุด
เสื้อยืคสีขาว กางเกงขาสั้นสีน้ำเงิน ตอนนั้นเขาถอกคอกพิงคันไม้ใหญ่ใกล้เปลนอน
ฝักร่มสองชั้น ซึ่งสามารถหลบขึ้นมากันแยมและพรางตัวได้

“อู๊ย!” น้ำรินและคัง ก่อนทันเงาลับไปเผชิญหน้ากับผู้เป็นเจ้าของเสียง และ
เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นใครจึงเดินเข้าไปหา มืออูมคิงเดินชนซึ่งขึ้นตามหิ้งแขน
และขาของคู่หรืออย่างมันเขี้ยว “พี่อัล นี่แน่ะ”

“อู๊ย...!” อัดวารีทั้งแสบทั้งคันกับการโค่นถอนขนแขนและขา จึง
กระโดดขยี้มกยัง “ยัยห้อย...ชอบทำร้ายคนอื่นอยู่เรื่อย”

“ที่พี่อัลทำให้น้องตกใจนี่นา” เด็กสาวพูดออกมาหน้าตาเฉย เด็กหนุ่ม
ถูกเสี่ยวจึงถาม

“แต่นั้นจะไปไหนล่ะ”

“พี่อัลไม่ได้ยื่นเสียงคุ้ยกันหรือไง” น้ำรินย้อนถามคนตรงหน้า อีกฝ่าย

จึงพอจะเลาออกมาว่า ยัยตัวป้อมต้องการอะไร

"อยากจะไปแอบฟังเขาคุยกันบ้างนี่แหละ" อีลวารีเอ่ยกลั้วหัวเราะ "แพม... หูดีจริงๆ ขนาดเขาคุยกันไม่ดังยังอุตล่ำที่ได้ยินอีก"

"ที่อาร์มอยู่กะใคร" เด็กสาวเอ่ยตาม เพราะจำเสียงของอาร์มได้อย่างแม่นยำ แต่อีกเสียงหนึ่งเธอไม่คุ้นหูเลย

"อ้อ... ที่ห้าปี เพื่อนที่อาร์มเพิ่งกลับจากต่างประเทศ... เขามาเยี่ยมกันนะ"

น้ำรินชมวดคิ้วรีวเข้ามาทักทันที ก่อนจะเม้มริมฝีปาก หลางครุ่นคิดหนัก อีลวารีมองกิริยาอาการไม่พอใจของอีกฝ่ายอย่างเฉยๆ สุดท้ายเด็กสาวเงยขึ้นมองร่างสูงกว่าเธอ ทั้งที่เธอที่สูงเกินมาตรฐานเด็กรุ่นเดียวกันพร้อมกับเอ่ยขอร้อง

"พี่อีลต้องช่วยน้อง"

"ช่วยยังไง และช่วยเรื่องอะไรล่ะ" เด็กหนุ่มลูก เลี้ยวตามกลับด้วยความสงสัย

"ไม่รู้ช่วยล่ะ น้องคิดไม่ออก แต่พี่อีลต้องคิด ออกนะ"

"เรื่องอะไร"

"ทำจัดคู่แข่งของน้อง"

"เฮ้ย ไม่ยุ่ง ไม่เอาบาปกรรม" อีลวารีทักหัว

"นะพี่อีลคนดี พี่อีลคนฉลาด พี่อีลคนน่ารัก" น้ำรินเอาคางแข็งแรง หลางออกอ้อน ขณะที่เด็กหนุ่มก็ทำหน้ายุ่งยากใจ เขากำลั้งนึกขังใจว่าจะช่วยเด็กสาวทำจัดศัตรูหัวใจตามที่ได้รับการร้องขอหรือไม่จนสุดท้ายเขาก็ตัดสินใจได้

หลังจากนั้นไม่นานนัก จุดหมายลับก็ถึงมืออีวพร้อมรูปถ่ายสาวสวยนามว่าห้าปี ซึ่งเป็นคนสะแวกบ้านเดียวกับที่ชยันมวณเวียรนหาอาร์ม ส่วนห้าปีก็ได้รับจดหมายจาก อีวพร้อมรูปถ่าย โดยที่ทั้งสองไม่ได้เขียนถึงกันและกันเลย

แผนการของน้ำริน โดยมีอีลวารีตกกระไดพอลอยใจเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดนั้น ส่งผลให้สองสาวหายไปจากเรือนไทย ไม่มาเยี่ยมเยียนอาร์มอีกเลย

วันพฤหัสบดีแปดค่ำ

น้ำรินไปนั่งอยู่ที่บ้านของอาร์ม เพื่อดูการแข่งขันกีฬาระดับประเทศ ที่มีประเทศไทยลงแข่งขันด้วย เธอนั่งคั่นกลางระหว่างพี่และน้องได้เห็นการเชียร์ กีฬาของทั้งสองคน ประเทศไทยแพ้ได้ที่สุดท้ายของการแข่งขัน แต่พวกเขา ยังออกปากให้กำลังใจ แม้จะเชียร์อยู่ที่บ้าน

“รูปร่างดีนะนักขว้างจักรของเรา คิ้วเล็กกว่าเขาแต่ก็สู้ พี่ชอบจริงๆ”

“หกสิบกว่าโล เตี้ยกว่าเขาเยอะ...คู่แข่งทั้งสูงทั้งใหญ่”

“ถ้าสูงกว่านี้น้ำหนักมากกว่านี้พี่ว่าโอกาสสู้ดี”

“ถ้าเป็นแฟน ผมจะไปเชียร์ข้างสนามทุกนัดเลยล่ะพี่อาร์ม” ยัดวารีชวนคุย ขณะที่น้ำรินใช้มือหยิบข้าวโพดใส่ปากไม่หยุด ในใจนั้นมีอาการอยากเป็น นักกีฬาตัวใหญ่ยักษ์ เหมือนอย่างชาวเยอรมันขึ้นมาทันที

“พี่ก็ต้องไปให้กำลังใจถึงขอบสนามเลย...ถ้าเป็นแฟนนักกีฬา” อาร์ม เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มๆ เมื่อเห็นสภาพสามีของผู้แข่งขันเข้าไปสวมกอดปลอบใจ ภรรยา แม้ไม่ได้เตรียมใจใดๆ กลับบ้าน

คำพูดของอาร์ม โดยที่ไม่ได้คิดว่าจะส่งผลไปถึงคนข้างกายในเวลา นั้น แต่กลับเป็นแรงบันดาลใจให้กับสาวน้อยไร้เดียงสาคนหนึ่ง มีความมุ่งมั่น อยากรเป็นนักกีฬาระดับชาติขึ้นมาเพียงข้ามวัน เด็กหญิงวัยสิบสี่ปีเหี่ยวเฉาผ่าน สถานะที่ฝึกซ้อมกีฬาประจำจังหวัด ทั้งในร่มและกลางแจ้ง ปากก็ชวนเพื่อนอ้วน ผอมของคนคืออ้วนและลูกไร พุคคุยอวศไธ่ความสามารถของตนเองไปด้วย

เธอหวังว่าการไม่ของตนเองนั้น น่าจะไปเข้าหูของโค้ชของชมรมกีฬา ชมรมโตชมรมหนึ่งเข้าบ้างล่ะน่า

“วันวิ่งร้อยเมตรใช้เวลาไม่ถึงสิบห้าวินาที ยิ่งวิ่งระยะแปดร้อยเมตรเนี่ย จีบๆ มาก ฉันคือให้คู่แข่งไปสี่ร้อยเมตรยังได้เลย อย่างว่าแค่กระโดดสูงข้ามหลังคา โรงรถเลย ข้ามหลังคาโรงเรียนสิบชั้นก็โศคได้ พุงเหล่านี้ โหน...ห้าร้อยเมตร เป็นอย่างน้อย หุ่นน้ำหนักระดับฉันต้องสิบก็โศคขึ้นไป แต่ถ้าขว้างจักรฉันว่า น่าจะได้ซัดสิบห้าก็โศค”

น้ำรินท้วงว่าต้องได้เป็นนักกีฬาชนิดใดชนิดหนึ่ง จึงไธ่อวศแบบเทวียง-แหไปก่อน ส่วนเพื่อนทั้งสองของเธอนั้นก็รับมุกเป็นอย่างดี นั่นเพราะได้คำตอบ

แทนเป็นแม่น้ำแก้วโคและโค่น้ำอีกกถ่องใหญ่

หลายวันต่อมา การไม่ระลึบแถมปีโคตไม่กล้าคุยของน้ำรินก็ไปเข้าหู
ได้ชกริหาจนได้ เขาจึงเรียกเด็กสาวไปทดสอบความสามารถทางด้านกริหาทั้ง
ประเทศตาม ไม่ว่าจะเป็งุ่มน้ำหนัก พุงแกลน ข้างจักร หรือกะหังประเทศ
อย่างเช่นวังระยะต่าง ๆ จนถึงวังข้ามรั้ว สุดท้ายเธอผ่านาทรทดสอบก็หาข้าง-
จักร และได้รับเรียกตัวเข้าฝึกซ้อมเพื่อกาการคัดตัวอีก ครั้ง โดยมีพี่ชายคนสนิท
ต่างเลื่อมมาให้กำลังใจทั้งสองคน น้ำรินรู้สึกว้าเธอก้าวบันโคความรักไปหาอาร์ม
ได้แล้วชั้นที่หนึ่ง

"ยักษ์ใหญ่ทำได้แล้ว...แฉ่วจริง" อัศวาร์เท่านี่ที่ชอบเรียกสรรพนามที่
ขัดใจน้ำรินนัก ซึ่งผิดกับอาร์ม ชายหนุ่มยังคงใจดีกับน้องสาวต่างสายเลื่อมเสมอ

"น้องหนูพยายามนะ...พี่เป็นกำลังใจให้"

"ขอบคุณค่ะพี่อาร์ม น้องหนูจะพยายามเพื่อพี่อาร์มให้ได้"

ทุกนัดที่มีการแข่งขันและตรงกับวันหยุด สองครอบครัวมาให้กำลังใจ
ทุกครั้งไป และต่อมา...สาวน้อยมหัศจรรย์คนนี้ได้ลงแข่งและคว้าชัยชนะในกีฬา
ระดับจังหวัดและระดับประเทศ จนมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

รสแปลก ๆ

สองปีผ่านไป

ในการแข่งขันกรีฑาเยาวชนระดับภูมิภาคซึ่งจัดขึ้นที่ประเทศสิงคโปร์ ชื่อนักกรีฑาเยาวชนอายุสิบหกของไทยคนหนึ่งได้ส่งตั้งขึ้นมารันทันที ในช่วงสามวันนั้นเพราะ เธอสามารถคว้าเหรียญทองมาไว้ในครอบครองเป็นผลสำเร็จ เธอคือ นางสาวน้ำริน นักกรีฑาสาวรุ่งอนาคตไกลนั่นเอง

และที่เช่นเคย อาร์มกับอ้อดวาร์ตามมาให้กำลังใจน้ำรินดีตลอดมาเลยทีเดียวนะ ซึ่งหลังจากที่สาวน้อยนักกีฬาหลงจากแหวนรับเหรียญรางวัลแล้ว อาร์มก็ให้กำลังใจด้วยการโอบอ้อมนินแนบออก ทำให้เด็กสาวอบอุ่นหัวใจยิ่งนัก เธอก็ขอบคุณกับการตัดสินใจของตนเองที่เลือกทางสายนี้ เพราะเข้าใจว่าสามารถนำความรันทันมาให้กับเธอเป็นผลสำเร็จ

ปีนี้เป็นปีทองของน้ำริน เพราะเธอก้าวมาเทียบขั้นรุ่นที่ได้อย่างรวดเร็ว เพราะประเทศไทยไม่เคยมีนักกรีฑาฝีมือเยี่ยมอย่างเด็กสาว คั้งนั้นหลังจากกลับมาจากสิงคโปร์แล้ว ทางสมาคมกรีฑาจึงเรียกให้ไปเก็บตัวต่างจังหวัด เพื่อเตรียมคัดเลือกส่งแข่งขันรายการใหญ่ที่จะมีขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เฟลปป์ของเด็กสาวได้รับการเปิดใช้ติดต่อกับคนรู้จักและทางบ้าน แทนโทรศัพท์ซึ่งเสียค่าใช้จ่ายมากกว่า เธอส่งข้อความไปหาอาร์มให้พูดคุยอวดเล่าความประสาคนหลงรักเขาข้างเดียว ขณะที่อาร์มก็ส่งข้อความไปกำลังใจมาให้

สู้เพื่อชัยชนะ เธอเหรียญมาฝากที่อาร์มให้ไต่ระดับต้น

ส่วนการติดต่อกับอ้อดวาร์นั้น มีแค่ตัวอีโมรูปทมาแหว่งมาให้ เจ้าตัวบอกว่าเรียนหนักมากไม่มีเวลาติดต่อกันเลย แต่คำว่าไม่มีเวลาของอ้อดวาร์นั้น เขายังส่งมามีมมาให้น้ำรินได้ทุกวันโดยอาศัยเวลาช่วงก่อนเข้านอน หรือก่อนฝึกก่อนเรียน เวลาที่มีคั่นนั้นจริงๆ

ครั้งนี้อัยยักขใหญ่ไปเข้าค่ายหลายเดือน... อ้วนน้อยลงหรือน้ำหนักมากขึ้นกันนะ

อัครวรัจมกับความคิดถึงสาวน้อยน้ำหนักที่หายไปนั่น ทุกนาฬิกาที่มีเวลาว่างจากการเรียนหนักและฝึกในโรงเรียนเตรียมทหาร หรือวันที่ได้กลับบ้าน อย่างเช่นวันนี้

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย แม่เรไรของน้ำรินนำผลไม้สด ซึ่งซื้อมาจากต่างจังหวัด หลังจากไปเยี่ยมลูกสาวที่ค่ายฝึกซ้อมมาฝากครอบครัวของคุณอนันต์วันนี้เป็นวันหยุด ทั้งสองครอบครัวจึงมีการสังสรรค์กันตามอัธยาศัย คุณย่าทานอาหารอ่อน เพราะช่วงนี้ระเพาะไม่ดี ส่วนคนอื่นๆ ทานอาหารกลางวันเป็นอาหารไทยภาคอีสาน แม้ว่าคุณแอนน่าจะเป็นลูกครึ่งแต่ก็มาจากภาคอีสาน ดังนั้นจึงคุ้นเคยอาหารรสจัดเช่นนี้

"ไปเยี่ยมม້องทู่ระหว่างเก็บตัวอย่างน้ำเขาไม่ว่าหรือไร" แอนน่าตามมารดาของน้ำริน หลังทานมื้อกลางวันเสร็จแล้ว

"ไม่ว่าหรือทู่กะเห่แหม่ม" เราเรียกอีกฝ่ายว่า 'แหม่ม' ตามลูกสาว ทั้งที่คนในครอบครัวนี้เรียกชื่อแอนน่าว่า 'แอน' มากกว่า "เอาอาหารไปฝาก ตีใจกันใหญ่ บ่นว่ากินแต่อาหารจืด ยัยหนูพองเห็นไก่ทอดของโปรคกินชะนีเองเลยล่ะ"

"ไม่อยากนึกภาพน้องหนูคอนทะน่องไก่เลยครับ" อัครวรับออกผู้ให้กำเนิดเด็กสาว "ทะน่องหมาเกดดิยดเน่ๆ ครับ"

"ยังใจกันเจ้าอึด" ผู้เป็นย่าตาม เพราะไม่เข้าใจคำว่า 'หมาเกดดิยด'

"อ้าว...ก็ทะน่องไม่มีเนื้อติดกระดูกเลยดิครับคุณย่า"

"ทะเลาะไปว่าน้อง คิดถึงมากล่ะดิว่า น้องหนูไปเข้าค่ายตั้งเป็นเดือนๆ โทลัดคิ้วคิ้วแข่งรายการใหญ่เสียด้วย" คุณแอนน่าเอ่ยแซวลูกชายคนเล็ก ขณะที่บุชิตก้านรูปปลาค้อ พ่อมผู้ให้กำเนิดน้ำริน ก็ตามถึงคนไม่อยู่บ้าน

"อาร์มไปไหนหรือครับพี่นั่นดี"

"เห็นบอกว่าจะไปบ้านเพื่อนนะครับ" อนันต์บอกอีกฝ่าย "แค่แถมด้วยการจับน้องเพื่อนด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้ครับ เพราะเห็นมารที่บ้านครั้งหนึ่ง หน้าตา

น่ารัก เชียว”

“ทงุ่ม ๆ ก็อย่างนี้ล่ะครับ ต้องมีเรื่องผู้หญิงมาเกี่ยวข้องเป็นธรรมดา”
ทำนองพูด พาดพิงเราเบา ๆ เพราะเข้าใจหัวอกทงุ่มกัลล์มันดี

“ถ้ามันไปจับดาวจริง ๆ ก็ก็ไม่ว่าจะไรมันทรอก ของแบบนี้มันเข้าทำนอง
‘เจ้าชู้ต้องทงุ่มก็แล้ว’ พี่เองยังไปเฝ้าแอนนาถึงขอบเวทีเลย กแล้วเจ้าไทหญิงนายโต
จะอุ้มนางงามกาชาดคนสวยไปเสียก่อน” คุณอนันต์บอกเล่าถึงความหลัง
อย่างออกรสชาติ ทำนองบูชิตจึงคบเขาชอบใจ จำได้ว่าตนเองก็ไปช่วยพี่ชาย
ต่างสายเลือดค้นหาตัวพี่สะใภ้ออกจากงานกาชาด

“ผมมีลูกแล้วลูกปั้นมาก แต่ก็กลัวพี่ไม่ได้พี่แอน”

“พวกแกมันระห่ำ” ย่าอร่อยขึ้นด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ หญิงสูงวัยจำได้ว่า
สองคนที่น้องต่างสายเลือดมาปรีกษาทงุ่มกัน อย่างไม่ยอมให้ท่านรู้ว่าจะไป
ลงมืออะไรกัน “เจ้านันต์ก็มาทำให้เจ้าบูวาง แอนไท ทั้งที่น้องก็เพิ่งจะกลับจาก
เมืองนอก แต่เจ้าบูมันก็บ้าพอทั้งนั้น กลัวพี่ไม่ได้เมียนางงาม แอบช่วยเหลือจน
เจ้านันต์พาแอนนามาจนได้”

“ทว่าจะรู้ว่าผมพาคุณแอนมา ผมก็ย้ายเรียบร้อยแล้ว” คุณอนันต์เล่า
ไปยิ้มไป “ลูกผู้ชายเวลาทงุ่มรักใครแล้วยอมตายเลยครับคุณแม่”

“เจ้าบูก็กลัวน้อยหน้า แม่เราเขาเป็นนางงามกาชาด นายทหารจาก
เมืองกรุงมานั่งเฝ้าเลย เขายังมายืมเงินแม่บอกว่าไปลงทุนหนักมาก เอ้าแม่ก็
ให้ยืม ทีไหนได้คืนไปซื้อลูกโป่งแข่งกัน งานปีนั้นนางงามกาชาดได้ลูกโป่งเกือบ
ล้านบาท แม่แทบจะหุบโง้งทั้ง คอนรู้ว่าเขาเอาเงินไปทุ่มกับนางงาม เจ้านันต์ก็
ปิดปากเงียบ”

“ที่นั่นดีเอามาให้ผมยืมในงานด้วยครับแม่ใหญ่” ทำนองบูชิตบอกเล่า
ส่วนที่ชาด ครานี้คุณย่าเลยเบะปาก เพราะเห็นลูกผู้ชายใกล้ตัวยอมตายเพื่อ
ผู้หญิงกันหมด ดีแล้วที่ทั้งคุณแอนนาและแม่เราเป็นคนขยัน เป็นคนดี

“ตกลงว่าได้เมียกันช่วงเวที่นางงามทั้งสองคนที่น้อง” หญิงสูงวัยสรุป
พาดพิงเราชอบใจ

“ทั้งน้องทงุ่มประกวดนางงามมั่งจะหน้าตัวเป็นยังไรหน้า” อัศวาริศิตด้วย

ความรู้สึกคันในอก เขานึกว่าสภาพร่างใหญ่ ๆ ของน้ำรินในชุดประกวดนางงาม ไม่ออก นอกจากภาพสาวน้อยในชุดนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลหญิง ที่กำลังถือลูกบอลทรงรีวิ่งเข้าไปทำทัชดาวน์โดยวิ่งเข้าชน 'ตัวไลน์แบรคเกอร์' ล้มระเนระนาดทีเดียว

ขณะที่อัลวาริสคิดถึงน้ำรินอยู่เนิ่น เป็นเวลาเดียวกับที่เธอกำลังโดนโค้ชเคียวเซ็ญให้ออกกำลังกายทั้งยกน้ำหนักวิ่ง และฝึกเทวียังตัวเพื่อเพิ่มพละกำลังในการทำสถิติ เรื่องอาหารนั้นล้วนแต่เป็นอาหารครบห้าหมู่ และต้องกินเพิ่มน้ำหนักตัวเพื่อความแรงในการชว้าง แม้เหนื่อยตายตัวแทบขาด แต่น้ำรินได้ยื่นการให้กำลังใจจากเพื่อน ๆ ว่า

"สู้ๆ เซ้าเนริน เธอจะได้มีเหรียญทองไปฝากคุณพี่ ฮอว์ก"

"ใช่ แม้เราจะไม่สาย แต่เรามีดีมากกว่าสาว ๆ ในประเทศอื่นหลายส่วนตอน เราเป็นนักกีฬาที่ไม่มีใครสู้ได้"

จริงอย่างเพื่อนรุ่นพี่กล่าวไม่มีผิด น้ำรินเข้าสู่วงการนักกรีฑา เพราะเห็นว่าชายในดวงใจทั้งหล่อและดี ล้วนเธอฮิว่นแล้ว ไม่มีอะไรจะหลุดตาออกจากร่างกายใหญ่โตแข็งแรง การได้เข้าชื่อนามจันขึ้นชั้นระดับชาติ ทำให้น้ำรินภาคภูมิใจยิ่งนัก

เมื่อถึงวันตัดตัว

ร่างแข็งแรงของเด็กสาววัยสิบหก ทำงานหนัก อย่างมั่นคงเพื่อไม่ให้หลุดมือก่อนความตั้งใจจะชว้าง ลึกพักร่างใหญ่ออกตัวหมุนตัวเหิมรอบและแรงเทวียัง ก่อนออกแรงสุดกำลังชว้างจักรฝ่าอากาศออกไป

เสียงฮือฮาดังกระหึ่ม ต่างลุ้นให้สาวน้อยทำสถิติเหนือกว่านักกีฬาคนอื่นที่ทำสถิติเอาไว้ อัลวาริสวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์คัมมด้นเกรียนเข้าไปเชียร์ อยู่ขอบสนามลุกขึ้นเต้นตัวโก่ง เมื่องานหนัก ร่อนลงสู่พื้นห่างจากผู้ทำสถิติเอาไว้ และโดนลบไปอีกสิบเซนต์เมตร ชายหนุ่มมอบมือด้วยความชอบใจ เมื่อนักกีฬาตัวโต เกินอายุสามารถทำสถิติล้มรุ่นพี่ลงได้

"แล้วจริง ยัก มีใหญ่แล้วจริง"

“พี่อ้อบ้า” น้ำรินหันไปคำตามเสียงที่ตะโกนลงมาจากข้างๆ ไมโครโฟน แต่เมื่อเห็น ‘พี่อาร์ม’ ของเธอ เด็กสาวจึงรีบวิ่งออกจากนอกสนาม ไปยืนใกล้ อัฒจันทร์กลางส่งจูบไปให้ชายยอดดวงใจ พร้อมร้องเรียกเสียงดัง “พี่อาร์มมาเชียร์หนูด้วยหรือคะ มีน้ำน้องหนูถึงออกแรงได้เต็มที่ ที่แท้ได้แรงใจ”

“แรงยักษ์นะสิ” อัฒจันทร์เอ่ยแทรกขึ้น วาจาของเขาทำให้สาวน้อยร่างใหญ่ ตะโกนขึ้นไปสุดเสียง

“เค้าเกลียดพี่อ้อ!”

“ยังกะตัวน่ารักนักนี่” หนุ่มลูกเดียวยังไม่ลดราวาคอก “อ้อ อักขมิใหญ่... ลูกล้ำมดูแซนซาเซบั้ง มีตรงไหนที่มองว่าน่ารัก”

“ตัวคุณเองไม่ใช่หรือว่า ค้างตัวใหญ่เท่าเขาถึงจะเก่ง เนี่ย...สูงเท่า น้ำหนักเท่าหนักก็หาเยอรมันแล้วนี่หน้า” เด็กสาวพูดกลางทำหน้างอ เปิดช่องให้คู่וריโจมตี

“นี่หน้า นี่หน้า พูดเพี้ยนๆ อยู่ได้ พูดนี่เอาไม่ได้อ้อหรือไง”

“ไอ้พี่อ้อบ้าๆๆๆๆ” น้ำรินร้องคำคู่ปรับตัวแทบ จากนั้นตะบັดหน้าวิ่งหนีจากไป แต่ก่อนจะหันไปไม่มีสิ่งที่จะยื่นมือช่วยส่งให้พี่อาร์มที่เธอแค้นรัก

“เฮ้! นั่น มาอ้อมโชว์ฟันจอบได้อีก เคียวก็ยื่นมาเจาะกะบาลคนอื่นหรือก” อัฒจันทร์ตะโกนล้อเลียนอีกฝ่าย ขณะที่อาร์มโบกมือให้กำลังใจเด็กสาววัยรุ่น

“เก่งมากเลยนะน้องหนู ต้องมีของขวัญให้แล้วละ”

“ขอหัวใจได้ปะละพี่อาร์ม แต่หนูไม่มีเบอร์โทรเลขนะ โทรศัพร้อยในล็อกเกอร์นะ”

“ได้ออยู่แล้ว” อาร์มยิ้มในสีหน้า

“อี้ยยะ น้องหนูรักพี่อาร์มนะ รักมากๆ เลยค่า” สาวน้อยตะโกนบอกอีกฝ่าย ซึ่งโบกมือให้น้ำรินรู้สึกหัวใจเบ่งบานซ้อนขึ้นเป็นสองดวง อิ่มแอมใจต่อการได้รัก และชื่นชอบอาร์มเพิ่มมากขึ้นเป็นสองเท่า ชายหนุ่มรูปหล่อ แม้จะมีสายเลือดเดียวกันกับอัฒจันทร์ แต่ว่าเขาไม่เหมือนคนเป็นน้องที่เหมือนฝรั่งมาก โดยเฉพาะดวงตาคู่มดสีดนิมบ่งบอกความใจดี

แต่อัฒจันทร์มีดวงตาสีฟ้าแกมน้ำเงิน มีแววซุกซน สุกใส บ่งบอกความ

เป็นคนอารมณ์ดีและเข้าสังคมได้เก่งมากกว่าคนเป็นพี่ชาย

ทลายเดือนต่อมา

อาร์มเข้าไปติดต่อบุคลากรในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นจึงไปงานเลี้ยงวันเกิดของเพื่อนนักเรียนเตรียมทหารซึ่งอยู่เหล่าตำรวจ แต่ยังติดต่อกันอยู่ ร้อยตำรวจตรีอาวุธบอกเพื่อนชายเข้าไปร่วมวง ความพลัดพลาดละลุดลาตาวโสศโนงานยิ่งนัก รวมถึงรัชนิกร สาวร่างบางผิวขาวสะอาด หน้าดี ซึ่งนายตำรวจหนุ่มแนะนำให้เพื่อนคนละเหล่าได้รู้จัก

"ข้าว นี้อยู่ที่อาร์ม เศรษฐีใหญ่เมืองลพบุรี แล้วให้ข้าวเพื่อนนักเรียนสมัยมัธยมของเราเอง เมื่อก่อนเราอยู่แฟลตชั้นเดียวกัน" อาวุธบอกในเรื่องที่รัชนิกรไม่ชอบใจ เธอไม่อยากให้คนในสังคมระดับนายตำรวจสัญญาบัตรรุ่นนี้ได้รับรู้ว่าเธอเคยอยู่แฟลตตำรวจเก่า ๆ ที่ไม่ได้รับการบูรณะเสียที

แต่ตอนนี้เธอออกมาเช่าหอพักอยู่แล้ว เพื่อความสะดวกต่อการเที่ยวและหาทางเดินสายทำอาชีพหลาย ๆ ไม่ต้องทำงานมาก แต่มีเงินใช้ เธอไม่ใช่คนขยัน งานอะไรเธอก็ไม่สนใจทำทั้งสิ้น แต่แอบหลังติดหูก็พอ

นายทหารคนใหม่หล่อและรวย ถูกใจเธอเป็นที่สุด

"ทานอะไรดีคะ ข้าว ไปจัดการให้คะ"

"ไม่เป็นไรครับผมไปหาเอง อ้อ...นั่นเพื่อนผมอยู่ที่นั่นเองครับ" ร่างสูงแยกจากไปทันที รัชนิกรเริ่มริมฝีปากแน่น ไม่ชอบใจกับท่าทีวางตัวเย่อหยิ่งของอีกฝ่าย

"โอ้ข้าว" อาวุธตามเพื่อนสาว "ยากหน่อยนะ เขามีคู่หมั้นหม้ายแล้ว"

"บ้า ใครไปสนกัน" รัชนิกรพูดไม่ตรงกับใจ แต่อาวุธรู้ในด้ายอีกฝ่ายดี เพราะโศมาด้วยกัน ครอบครัวหนึ่งกทั้งบ้านเงินแก่ตัวที่สุด และทะเลาะทะเลาะยานจนหาเพื่อนที่ขอบยาก ยกเว้นแล้วเขาที่ทนนิสัยเธอได้ จึงได้คบกันเป็นทั้งเพื่อนทั้ง 'คู่ขา' มาจนถึงทุกวันนี้ แต่ตอนนี้อาวุธอยากปิดความลับที่รับผิดชอบไปให้ไกลตัว เขาไม่มีเงิน และรัชนิกรทิวเงิน ซึ่ง 'อาร์ม' เพื่อนนักเรียนเตรียมทหารคือคนที่เขาต้องการผลักดันไปให้รับผิดชอบหญิงที่เขาเบื่อแล้วนั่นเอง

"เห็นมันบอกว่า คนที่พ่อแม่มันอยากให้เห็นด้วยตัวเอง" นายคำรวจหนุ่มบอกหญิงสาว

"ช่างปะไร...ไม่เห็นอยากรู้" รัชนีกรทำเป็นไม่สนใจ ก่อนที่จะตามกลับเตียงแข็ง "นี่เธอจะเขี่ยฉันไปไหนไกลๆ ไหม" "

"ไม่เอาน่าข้าว เราสองคนต่างก็รู้กันดีว่า ต้องกินแกลบแทนข้าวแน่ ถ้ามาช่วยหัวจมท้ายกัน ฉันต้องให้เงินแม่ ฉันยังต้องส่งบ้านอีก แล้วจะมีอะไรไปเลี้ยงเธอ ทวยนาง น้า คนนี้รวยมาก ไม่เคยมีเธออีกต่างหาก"

"ป้า ฉันไม่ใช่ไก่แก่กะไธ้วู้ช" หญิงสาวคำอีกฝ่าย หึ่งๆ ที่มองอาร์มคาเป็นมัน

"เอาน่า...เธอจับมันอยู่นั่น เชื้อฉัน"

"แล้วทำไมฉันจับแกไม่อยู่ล่ะ" รัชนีกรถามชายหนุ่มเพื่อลงเชิง ซึ่งก็ได้รับคำตอบความจริง

"ฉันอยากจับผู้หญิงรวย"

"อ้อ...งั้นเธอ" หญิงสาวแค้นเตียงประชิด "ไม่ต้องมาลัดไธ้ฉันนัก ทวยนาง ยังไงฉันก็มีศักดิ์ศรีมากพอที่จะไม่เกาะแกทวยนางไธ้วู้ช"

"หึ!" อาร์มยิ้มใหญ่ ก่อนวิ่งแซงอีกฝ่ายตามไปหิ้งไว้กับอาร์มและเพื่อนคนอื่น ๆ

รัชนีกรหลบห่างกับคนอื่น ๆ ไฉนโดยไม่ให้ความสนใจกับอาร์มมากนัก แต่ลัดหัก เธอก็ค่อยไปยืนใกล้ๆ กับนายทหารหนุ่มและคอยตักอาหารเอาใจอีกฝ่าย รวมถึงเติมเต้าให้ไม่หยุด

"เบาเว้ยอาร์ม แกไม่ใช่นักสืบเสียเว้ยมาหัวทิ่มพรวดวะ" อาร์มถอยแซว ทำให้เพื่อนคนอื่นพากันหัวเราะขบขัน "แล้วแกจะนอนค้างที่ไหนล่ะคืนนี้ พ้องฉันไม่ว่างแล้วเว้ย"

"เสียหาที่นอนแถวนี้ก็ได้" อาร์มตอบเสียงยานคาง เพราะเริ่มออกอาการมีนเมาอย่างหนัก นายคำรวจหนุ่มจึงลอบยิ้มเยาะ ก่อนจะหันไปเฮฮา กับเพื่อนฝูงต่อ

“เฮ้...พวกเรา คินนี่มีหญิงมาฉลองโสดด้วยเว้ย ใครอยากร่วมฉลองกับพวกเธอเชิญได้เลย หรือจะหาในนี้ก็ได้ละ ถ้าเธอคนนั้นไม่ปฏิเสธ”

“บ้างจริงเชียวคุณวุธ เมมาแล้วมทมาเป็นครอกเลย ว่าแต่คุณอาร์มเขามีคู่หรือยังคะ”

ลูกผู้ชาย สาวน้อยแต่งหน้าจัด แต่งกายวาบหวีเหมือนพวกพริตติ้งงานมอเตอร์โชว์คือว่าอาวูซอย่างไม่จริงจังกัก ก่อนจะกระซิบตามถึงอาร์ม หญิงสาวคือหนึ่งในผู้หญิงที่มาร่วม ‘ฉลองโสด’ แบบ ‘นัดบอด’ ในคืนนี้ เธอพร้อมจับนายตำรวจสัญญาบัตรและประทวนหยดๆ โฉมงามอยู่แล้ว และตอนนี้เธอกำลังสนใจร้อยตำรวจตรีอาวูซ หญิงที่จะจับให้อยู่หมัดด้วยเสน่ห์และ ‘เซ็กซี่’ ของตนเอง

อาร์มที่เริ่มมีน เพราะสี่มทลายแก้วจากการรินไปป้อนไปของร้านีกรถึงกับหน้าแดงจัด เมื่อได้ยินคำพูดของเพื่อนร่วมสถาบัน แม้จะรู้ว่าอาวูซเป็นคนนิสัยแฉฉงๆ แต่ไม่คิดว่าคืนวันเกิดของเขาที่บอกทางโทรทัศน์ว่าจะมีรายการพิเศษนั้นจะแฉฉงเช่นนี้ นัดบอดกันคือๆ อย่างนี้

“ทอมวอล อาร์มอย่ามาหนักนะ เลี้ยวกลับที่หักไม่ถูก” ร้านีกรเดือนชายหนุ่มก่อนตาม “หักที่ไหนล่ะ”

“ตอนแรกวุธชวนให้แอนนี่นึ้ เลยไม่ได้ทำที่หัก เอ่อ...ไม่เป็นไรรับ ผมพาได้”

“มาอย่างนี้ข้าวไปส่งดีกว่าล่ะ” หญิงสาวเสนอตัว แต่อีกฝ่ายกลับปฏิเสธ “ไม่เป็นไรครับ”

“ปฏิเสธหญิงแบบนี้ อย่าบอกว่า...แกแอบจิ้นน้องหนูของแกแล้วนะ อาร์ม” อาวูซเอ่ยแซวด้วยความคะนองปาก

“เฮ้ย...อย่าพูดถึงน้องหนูอย่างนั้น” อาร์มเสียงดัง ทำให้ตำรวจหนุ่มๆ พาทีมเขม่งทหารเพียงคนเดียวในคืนนี้

“ที!” อาวูซแค้นเสียงในลำคอ พลังกระดกเหล็กในแก้วเข้าปาก ขณะที่หญิงสาวซึ่งนั่งแบบข้างของนายตำรวจหนุ่มก็เบียดร่างเข้าหา จนทรวงอกที่อยู่ใกล้คอตายเคี้ยวตัวน้อยนั้นในฉันทลามออกมา อาร์มเห็นดังนั้นจึงเป็นองหน้าทันทันภาพไม่คุ่นเคยไปทางอื่น